

HIJ IS HAAR
GROOTSTE VIJAND
ZIJ IS ZIJN GROOTSTE
ZWAKTE

DE HARTELOZE JAGER

KRISTEN
CICCARELLI

De harteloze jager

Voor iedereen die bang is om zichzelf te zijn

Broeders! Enkel door de oude wereld te vernietigen kunnen we de terugkeer van het kwaad voorkomen. We moeten deze heksen vernietigen en een einde maken aan hun magie. Alles is toegestaan voor dit hogere doel: vrijheid van hun onderdrukking.

Laat hun bloed voor eeuwig de straten besmeuren.

NICOLAS CREED, JULLIE WAARDIGE COMMANDANT

Ouverture

Als de Bloedgarde een meisje verdacht als heks, dan werden haar kleren afgerukt zodat haar lichaam onderzocht kon worden om te zien of ze littekens had.

Tijdens de heerschappij van de Zusterkoninginnen droegen heksen hun littekens vol trots. Hun krachten werden tentoongesteld, zoals ringen met juwelen en zijden kledingstukken. De littekens stonden voor rijkdom en rangorde en bovendien... voor magie.

Nu waren het markeringen om te herkennen op wie er gejaagd moest worden.

De laatste keer dat Rune de littekens van een heks had gezien was twee jaar geleden, nadat de heksenkoninginnen in hun bedden vermoord waren en het bloed van hun heksenkring de straten besmeurde. De Bloedgarde greep de controle over de stad en toen begonnen de zuiveringen.

De zon ging net onder toen er een menigte ontstond in het centrum van de met mist doordrongen stad. Rune stond tussen hen in en was niet in staat om de hongerige, koortsachtige blikken om haar heen te negeren. De mensen wilden wraak. Ze wilden het gulzig opdrinken, zoals een rijke rode wijn.

De meeuwen in de lucht gierden toen de oude heks strompelend de trap naar het zuiveringspodium beklom. In tegenstelling tot degenen die haar opvolgden liet de oude vrouw geen tranen zien,

noch smeekte ze om genade. Met een stoïcijnse blik onderging ze haar lot. De Bloedgarde rukte een van de mouwen van haar shirt, waardoor het bewijs van haar misdaden onthuld werd; littekens sierden haar linkerarm in een patroon dat deed denken aan wit kant tegen haar goudkleurige huid.

Rune kon er niets aan doen, ze vond ze prachtig. Vroeger was dit een teken van een superieure status, waardoor de littekens nu onmogelijk te verbergen waren. Zodoende was de oude vrouw een gemakkelijke prooi voor heksenjagers.

Daarom sneed Rune zichzelf nooit.

Ze kon het zich niet veroorloven dat iemand de littekens zou ontdekken.

1

Rune

Luchtspiegeling (znw): de simpelste categorie basisspreuken.

Luchtspiegelingspreuken zijn simpele illusies die voor slechts een korte periode aangehouden hoeven worden, waardoor er maar weinig bloed voor nodig is. Hoe verder het bloed, hoe sterker de magie en hoe gemakkelijker het zal zijn om de spreuk te laten slagen.

Uit: Regels van de magie door koningin Callidora de Moedige

Bliksem meanderde door de lucht toen Rune Winters zich een weg door het natte bos baande. De bebossing om haar heen bood maar nauwelijks beschutting tegen de regen. De gloed van haar lantaarn verlichtte het pad voor haar, waarvan het oppervlak gescheurd was door verdraaide wortels en plasjes regenwater.

Het was een verschrikkelijke avond om spreuken uit te spreken. De regen sijpelde door haar mantel heen en het vocht daarvan tastte de spreukmarkeringen die ze met bloed op haar pols had getekend aan. Ze zou de symbolen opnieuw moeten tekenen, voordat de regen ze helemaal had weggespoeld en daarmee ook haar magie afnam.

De illusie die Rune op dat moment vermomde moest het houden totdat ze zeker wist dat Seraphine haar niet zou vermoorden.

Als voormalig adviseur van de Zusterkoninginnen was Seraphine Oakes een zeer machtige heks. En na twee jaar zoeken had Rune

haar eindelijk gevonden. Maar nu het zover was vroeg ze zich af wat ze boven aan dit beboste voorgebergte zou vinden; een vriendin of een vijand.

Rune drukte haar tanden bezorgd in haar onderlip toen ze zich herinnerde wat twee jaar geleden haar grootmoeders laatste woorden voor haar waren.

Beloof me dat je op zoek gaat naar Seraphine Oakes, lieverd. Zij zal je alles vertellen wat ik je niet heb kunnen vertellen.

Nadat de Bloedgarde grootmoeder had gearresteerd en uit haar huis had gesleept, hadden ze een bloederige X op de voordeur getekend, zodat iedereen wist dat er daarbinnen een vijand van de Republiek gevonden was die nu gezuiverd zou worden.

De herinnering aan die dag voelde nog altijd als een steekwond.

Een onrustig gezoem trok door Runes bloed terwijl ze voorwaarts liep. Het was net een ouverture, het werd steeds luider en sneller. Als Seraphine de illusie die Rune verborg doorzag voordat ze naar haar had kunnen luisteren, dan zou ze Rune wellicht uit haar huis bannen. Of nog erger: haar vermoorden.

Want waar Rune Winters ging, volgde haar zorgvuldig vervaardigde reputatie. Ze was een tipgever. Een heksenhater. Het lievelingetje van de Nieuwe Republiek.

Rune was het meisje dat haar grootmoeder verraden had.

Daarom had ze zichzelf vanavond vermomd als een venter, ze had een zwaarbepakte ezel bij zich. De stank van de natte ezel hing in de lucht en haar vele potten en pannen rammelden bij iedere stap die het beest zette. Elk detail was gecreëerd door de magie in Runes bloed en werd in stand gehouden door de symbolen die op haar pols getekend waren, waardoor de spreuk met haar in verbinding stond.

Het was een 'Luchtspiegeling' – de simpelste van alle spreuken – en toch had het al Runes mentale kracht gekost om deze spreuk uit te voeren. De resulterende hoofdpijn bonsde nog steeds in haar slapen.

De takken schudden van de regen. Boven flitste bliksem door

de lucht, waardoor het kleine huisje op de rand van de klif, waar het bos eindigde, verlicht werd. De ramen gloeiden warm door het licht van een lamp en Rune kon de geur van verbrand hout die uit de schoorsteen kwam ruiken.

Nu haar spreukmarkeringen zo snel vervaagden, begon de illusie om haar heen te flikkeren. Het was toch echt nodig dat de spreuk nog iets langer standhield.

Rune zette haar lantaarn op de grond en trok het glazen buisje uit haar zak, trok de dop eruit. Ze liet wat van het bloed op haar vingertoppen druppen, hield haar pols in het licht van de lantaarn en begon de symbolen over te trekken om ze weer sterker te maken. Eén ervan was verantwoordelijk voor het veranderen van haar uiterlijk – grijzer haar, rimpels in haar huid, een lichte bochel op haar rug – en de andere zorgde voor de verschijning van de ezel naast haar.

Zodra ze klaar was suisde de spreuk door haar oren en ze kreeg een ziltige smaak in haar mond. De illusie keerde op volle kracht terug en de verbinding met Rune werd weer sterker, waardoor de pijn in haar slapen erger werd. De zoute smaak van magie slikte ze door en ze zette haar capuchon op, waarna ze tandenknarsend de erger wordende hoofdpijn doorstond. Vervolgens pakte ze de lantaarn weer op en ze liep het bos uit om het pad naar het huis te bewandelen.

Modder zoog haar laarzen in de grond. Regen bekogelde haar gezicht. Haar hart voelde aan alsof het elk moment uit haar borst kon springen.

Wat er ook gebeurde als die deur eenmaal open was gegaan lag in de handen van de Ouden. Als Seraphine door haar magie heen kon kijken en haar zou vervloeken tot de dood, dan was dat precies wat Rune verdiende. Maar mocht ze genade tonen...

Rune beet op haar lip en probeerde er niet te veel hoop op te vestigen.

Ze bewoog zich door de voortuin en hoorde onrustig gehinnik van een paard in de stal naast het huisje. Waarschijnlijk was het arme beest bang voor de storm. Toen ze de voordeur bereikte, zag ze dat die al openstond. Een driehoek van goudkleurig licht scheen op de tuin.

Haar stijve vingers kromden om de koperen ring die diende als handvat van haar lantaarn. Verwachtte Seraphine haar?

Sommige heksen konden flarden van de toekomst zien, al was die vaardigheid tegenwoordig niet alleen uniek, maar ook niet altijd even betrouwbaar. Het leek in de verste verte niet meer op de scherpziende voorspellingen van de krachtige profeten van vroeger. Wellicht was Seraphine daar een van.

De gedachte zorgde ervoor dat Rune haar schouders rechtte en ze dwong zichzelf door te lopen. Als Seraphine deze ontmoeting had voorzien, dan wist ze ook wie Rune was en dat ze eraan kwam.

Nog meer redenen om dit gewoon achter de rug te hebben.

De illusie van de ezel liet ze achter in de tuin en ze stapte over de drempel van de woning. Er stond niemand op haar te wachten. Het vuur in de haard was aan het doven, de sintels gloeiden rood, en er stond een bord met eten op tafel waarvan de jus gestold was alsof het er al een tijdje stond. De regen die binnen kwam waaien door de openstaande deur bevochtigde de stenen vloer onder haar voeten.

Rune fronste. ‘Hallo?’

Stilte beantwoordde haar.

‘Seraphine?’

Het huis kreunde bij het horen van de naam van de eigenaresse. De balken onder het dak kraakten en de muren leken te verschuiven door de wind. Rune keek om zich heen en zocht naar een teken van leven van de vrouw die hier woonde. Het kleine huis bestond slechts uit één ruimte, met een keuken in de ene hoek en een studeerhoekje in de andere.

‘Je moet hier toch ergens zijn...’

Een ruw uitgehakte ladder hing in het midden van de kamer en leidde naar een bovenverdieping. Rune stapte op de eerste sport en klom naar boven, waar ze een onopgemaakt bed zag staan. Drie aangestoken kaarsen lekten honingkleurige was op de houten vloer. Ze klom weer omlaag en controleerde de achterdeur, maar die leidde enkel naar een lege tuin.

Seraphine was nergens te bekennen.

Runes huid prikte van ongemak.

Waar is ze?

In de verte hinnikte het paard weer. *De stal. Natuurlijk!* Als het beest was geschrokken, was Seraphine er waarschijnlijk naartoe gegaan om hem te kalmeren.

Met haar lantaarn in haar hand en een hoofdpijn die nog steeds door haar schedel pulseerde stapte Rune weer over de drempel, de regen in. Ze liet de deur op een kier staan en nam de illusie van de ezel met zich mee toen ze erlangs liep. Regen spatte op haar pols en de spreuk schokte om haar heen in een poging in stand te blijven. Ze haastte zich en was al bijna bij de stal toen er iets sopte onder haar laars. Het was lastig te zien in het duister en tijdens de storm, dus hurkte ze en ze zette haar lantaarn in de modder.

Het was een kledingstuk.

Rune reikte naar de doorweekte stof. Toen ze weer rechtop stond, bestudeerde ze haar vondst in het licht van de lantaarn. Het was een simpele wollen werkjurk. Het soort dat een werkster wellicht droeg tijdens het schrobben van de vloeren.

Maar iemand had de rug opengesneden.

Waarom zou...

Ze blikte naar het pad voor zich en zag nog een kledingstuk liggen. Ze bukte weer. Het was een katoenen onderjurk, bruin van de modder. Ook hierbij was de rug opengesneden. *Of nee*, dacht Rune. Haar door regen gerimpelde vingers streken over de kartelige randen. *Niet gesneden.*

Gescheurd.

Haar maag verstrakte. Nu haar pols zo blootgesteld werd aan het wilde weer, zorgde de regen ervoor dat de spreukmarkeringen geheel vervaagden en de illusie vervaagde. Evenals haar hoofdpijn. Voordat ze de markeringen kon herstellen, dook er een plotselinge windvlaag op die gromde als een boze wolf.

BAM!

De deur van Seraphines huis sloeg dicht.

Rune liet de wollen jurk vallen en draaide zich naar de deur toe. Haar adem stokte. Nu de deur gesloten was, had ze perfect zicht op de bloederige X die van hoek tot hoek getekend was op het houten oppervlak.

Het merkteken van de Bloedgarde.

Seraphine was helemaal niet in de stal om haar paard te sussen. Soldaten hadden haar gevonden, haar van haar kleren ontdaan en haar meegenomen.

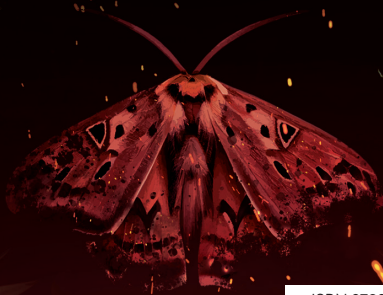
De oudste vriendin van haar grootmoeder was in handen van de Bloedgarde en voor een heks was dat de gevaarlijkste plek om te zijn.

Het enige wat gevaarlijker is dan een heks zijn, is verliefd worden

Na een bloederige revolutie zijn heksen niet meer de machtige heersers die ze vroeger waren. Ze worden nu als verschoppelingen opgejaagd door de heksenjagers van de Bloedgarde. Heks Rune leidt een gevaarlijk dubbelleven: overdag speelt ze de rol van socialite, maar 's nachts is ze de Bloedrode Nachtvinder, een bekende vigilante die heksen van de dood redt.

Als een reddingsactie mislukt, besluit Rune de beruchte heksenjager Gideon te verleiden om de Bloedgarde op een dwaalspoor te zetten. Terwijl Gideon alles op alles zet om de Bloedrode Nachtvinder te vinden, groeit hij steeds dichter naar Rune toe, niet wetende wie zij echt is. Maar hoelang kan Rune haar identiteit nog voor hem verborgen houden?

Kristen Ciccarelli is de bestsellerauteur van de Crimson Moth- en Iskari-serie. Voordat ze auteur werd, heeft ze verschillende banen gehad, waaronder die van boekverkoper. Ze woont op het Niagara-schiereiland in Canada, samen met haar man en dochter. *De harteloze jager* is het eerste deel van haar populaire Crimson Moth-duologie.

Z&K

ISBN 9789020558357 NUR 334

9 789020 558357

www.zomerenkeuning.nl